

en
s-
o-
na
c-
n-
le
a.

på tre man hand under 80- och 90-talen. Jag hinner för ögonblicket blott medtaga en, som därtill är ett bevis för att den gamle råfdödaren bakom sin vargfysionomi hade ett vekt hjärta. — Man hade hittat en råf-lyå och Lars Karlström, som var mest van, kröp ner och plockade fram ungarna. När han såg dem kråla öfver hvarandra på ljungtufvan, utbrast han medlidsamt:

— Naj, hva di var smal!

Lars Karlström hade nästan inte hjärta att taga lifvet af de små näpna varelserna. Om det var han eller någon annan af de båda jägarna, som till slut fick göra blodsoffret vet jag inte.

Nu har Lars Karlström gått till andra jaktmarker. Han har lagt sig att sofva den eviga sömnen, trött efter sina långa vandringar på myrvägar och skogsstigar. Han sofver en tryggare sömn, än då han efter dagslånga jakter ute på Lojsta hed, långt borta från närmaste människoboning, lade sig att sofva på ett granrisläger, under det månskenet silade ned mellan grenarna och råfven förskräckt vädrande tassade förbi...

När begravningsklockorna i Stångå kyrka om några dagar låta klangen gå ut öfver myr och mo i decemberskymningen, förkunnande att Lars Karlström sänkes i jorden, då susa de svarta skogarna vid Tenglingsmyrarna ett doft, vedomigt ackord därtill och inne i deras mörker under granarnas vajande grenar sitter på en regnvåt tufva skogens siste råf och lyssnar till klockornas spröda, aflägsset döende ton.

P. J. E.

Pol
san
E.
An
des
ses
förd
mal
E
hof
svär
och
rådt
de